

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 527/2018-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Petrom Ošváthom, PhD., LL.M., Laurinská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby, podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-1 T 18/2013 z 10. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-1 T 18/2013 z 10. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozhodnutím bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona a obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 4 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, trest prepadnutia majetku, ochranný dohľad v trvaní 3 rokov a povinnosť náhrady škody vo výške 7 000 €.

Proti napadnutému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 8/2014 z 23. októbra 2014 (ďalej aj „rozhodnutie o odvolaní“) zamietnuté.

Proti rozhodnutiu o odvolaní podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 3/2016 z 8. novembra 2017 (ďalej aj „rozhodnutie o dovolaní“) odmietnuté.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta všetky tri skutkové vety napadnutého rozhodnutia špecializovaného trestného súdu (prvé tri časti sťažnosti) a napokon aj zloženie senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní (štvrtá časť sťažnosti).

Vo vzťahu k zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny sťažovateľ tvrdí porušenie zásady *ne bis in idem*, pretože napadnutým rozhodnutím mal byť

odsúdený za skutok – členstvo v zločineckej skupine „Sýkorovcov“ –, ktorý má byť totožný so skutkom, pre ktorý bolo proti nemu uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 99/12-344 zo 4. decembra 2013 (ďalej len „uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry“) zastavené trestné stíhanie. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v skutku, za ktorý bol odsúdený napadnutým rozhodnutím, nemohlo byť začaté trestné stíhanie pre prekážku rozhodnutej veci, ktorú založilo právoplatné uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry, a tvrdí, že neprípustnosť trestného stíhania pre prekážku rozhodnutej veci sa viaže na osobu obvineného, a nie iba na skutok. Poukazuje tiež na to, že v napadnutom rozhodnutí je jeho členstvo v zločineckej skupine „Sýkorovcov“ ohraničené dobou „najmenej od roku 2008“ a v uznesení Úradu špeciálnej prokuratúry „najmenej od roku 2004“ do času, keď mu bola obmedzená osobná sloboda (5. januára 2012).

V konkrétnostiach sťažovateľ uvádza, že *«[z] uvedeného teda vyplýva existencia právoplatného rozhodnutia prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podľa ktorého je nepochybné, že nie som členom zločineckej skupiny vystupujúcej pod názvom „Sýkorovci“ a nikdy som nebol.*

O tejto skutočnosti svedčí niekoľko dôkazov vykonaných na prvostupňovom súde, čo však prvostupňový súd nezhliadol v môj prospech, dokonca mnou navrhované dôkazy zamietol a nevykonal. V tejto súvislosti chcem poukázať, že v konaní nebolo preukázané, že by som mal dávať nejaké konkrétne príkazy alebo by som ich dostával ja v rámci nadriadenosti prípadne podriadenosti v skupine „sýkorovci“.

O tom, že nepatrím do skupiny „sýkorovci“ vypovedali aj niekoľkí vysoko postavení členovia skupiny ako napr.: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ]. Naproti tomu svedkovia [REDAKOVANÉ], uvádzali celkom odlišné výpovede o mojom údajnom postavení v skupine, najmä kto mal údajne byť mojimi podriadenými, ďalej v otázke mojej údajnej činnosti pre skupinu, teda kto mal údajne na starosti akciu proti „Piťovcom“.

Svedkovia svedčiaci o mojom údajnom členstve v organizovanej skupine nehovorili na pojednávaní pravdu, nakoľko ich výpovede boli motivované v snahe vyhnúť sa vlastnej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť a dokonca treba uviesť, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] treba považovať za nedôveryhodnú, keďže tento svedok bol už právoplatne

odsúdený za trestný čin marenia spravodlivosti, ako aj trestného činu krivého obvinenia a toho času je obžalovaný taktiež zo zločinu krivého obvinenia a krivej výpovede kde som poškodeným (vec bola vedená na OS NR sp. zn. 5T/98/15).

Mnou navrhovaný dôkaz a to výsluch [REDAKOVANÉ], ktorý by mal byť hlavou zločineckej skupiny „sýkorovci“ prvostupňový súd zamietol a to spolu s inými navrhovanými dôkazmi. Toho času už odpadla aj prekážka, pre ktorú tento svedok nemohol byť vypočutý, keďže [REDAKOVANÉ] bol zadržaný na základe medzinárodného zatýkacieho rozkazu v Nemecku a následne vydaný do SR. Keďže [REDAKOVANÉ] podľa vyjadrenia obžaloby mal byť hlavou zločineckej skupiny „sýkorovci“, považujem za veľmi významné, že sa nemohol vyjadriť k mojej osobe v tomto konaní a to predovšetkým z nutnosti objasnenia toho, či som bol členom organizovanej skupiny „sýkorovci“ alebo nie.

Najvyšší súd SR v napadnutom rozhodnutí uviedol, že predmetné uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry nezakladá prekážku rozhodnutej veci, keďže z neho vyplýva, že sa vyvrátila účasť obvinených na skutku č.2 uznesenia (vražda pošk. [REDAKOVANÉ]), v dôsledku čoho nebolo potvrdené ich vzájomné spojenie pri trestnej činnosti kedy malo dôjsť ku skutku 2, a síce v roku 2004. Rozhodnutie sa týka iného obdobia, inej trestnej činnosti a iných obvinených.

K argumentácii Najvyššieho súdu uvádzam, že uvedené rozhodnutie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry obsahuje dva samostatné výroky, ohľadom dvoch jasne oddeliteľných samostatných skutkov a o mojej údajnej trestnej činnosti opísanej v skutkoch č.1 a č.2 predmetného uznesenia, bolo rozhodnuté dvoma rozdielnymi rozhodnutiami a to rozhodnutím o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. por. vo vzťahu ku skutku č. 1 uznesenia o vznesení obvinenia v predmetnej trestnej veci a rozhodnutím o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. c) Tr. por. vo vzťahu ku skutku č. 2 uznesenia o vznesení obvinenia v predmetnej trestnej veci. Z uvedeného vyplýva, že trestná činnosť uvedená v skutku č. 1 nie je skutkovo naviazaná na trestnú činnosť uvedenú v skutku č. 2 uznesenia.

Taktiež poukazujem na skutočnosť, že čas páchania mojej údajnej trestnej činnosti uvedenej v uznesení prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry sa prelína s časom údajného páchania skutku, pre ktorý som bol napadnutými rozhodnutiami odsúdený. Taktiež mám za to, že je irelevantné, že v skutku č. 1 uznesenia prokurátora Úradu

špeciálnej prokuratúry a v skutku č. 1 napadnutých rozhodnutí súdov sú uvedení, s výnimkou mojej osoby, iní členovia zločineckej skupiny, keďže ide o tú istú zločineckú skupinu.».

Vo vzťahu k obzvlášť závažnému zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona sťažovateľ tvrdí zásah do rovnosti účastníkov v konaní. Argumentačne spochybňuje skutkové zistenia v napadnutom konaní. V konkrétnostiach sťažovateľ uvádza, že «svedkyňa - poškodená [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14. 10. 2013 uviedla: „Menom a priezviskom ho ([REDAKOVANÉ]) poznám odvtedy, keď vykrikoval a išla som na políciu“. Z uvedeného vyplýva, že svedkyňa poškodená podala v tejto veci trestné oznámenie bezprostredne po tomto skutku, teda môžeme ustáliť, že tak urobila v mesiaci február 2011. Trestné stíhanie v tejto veci začalo uznesením vyšetrovateľa vtedajšieho oddelenia vyšetrovania operatívneho odboru úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru podľa §199 ods. 1, ods. 2 TP pod ČVS: PPZ-312/BOK-CA-2011 zo dňa 12. 09. 2011. Z uvedeného vyplýva, že trestné stíhanie bolo začaté až po uplynutí viac ako šiestich (6) mesiacov od podania trestného oznámenia. Teda trestné stíhanie začalo v príkrom rozpore s ustanovením §199 ods. 1 TP.

V prípade zvukových nahrávok z cieľ v ÚVV Ilava, prepisy z týchto nahrávok (čl. 3428-3429,3432,3433,3434-3436 sp. zn. PK-IT/26/2011) sú datované z marca roku 2011, avšak k môjmu fyzickému zadržaniu políciou došlo až 05. 01. 2012, osoby na prepisoch týchto nahrávok sa logicky nemôžu vyjadrovať k môjmu zadržaniu, keďže vtom období (marec 2011) som zadržaný nebol, resp. som bol na slobode a zadržaný som bol až 10 mesiacov po týchto nahrávkach. Aj napriek časovému odstupu kedy boli tieto nahrávky realizované a predovšetkým obsah týchto nahrávok nemôže byť použitý dôkaz proti mojej osobe. V tejto súvislosti by som chcel poukázať, že svedkovia svedčiaci v môj neprospech motivovaní výrazne zníženými trestami začali o mojej osobe a údajnému členstvu k skupine „sýkorovcov“ vypovedať až následne po mojom zadržaní, pričom dovtedy ani jeden zo svedkov sa k mojej osobe nevyjadroval.

Po tejto spolupráci v konaní pred súdom im boli znížené za tresty (svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]). Tu by som chcel predovšetkým poukázať aj na ustálenú judikatúru

Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. 06. 2014, sp. zn. 3To/1/2014, ktorá sa zaoberá hodnotením výpovedí osôb s aplikovaným odklonom. S poukazom na uvedené rozhodnutie NS SR, treba uviesť, že pre uznanie viny nemôže stačiť len výpoveď spolupracujúcich osôb, ktoré nie sú potvrdené aj ďalšími, priamymi alebo nepriamymi dôkazmi.

Moja vina je založená aj na výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], ktorý bol právoplatne odsúdený Rozsudkom Okresného súdu v Šali sp. zn. 7T/69/02 za trestný čin krivej výpovede, pričom treba uviesť, že po tom ako bol vylúčený z programu na ochranu svedkov, tento lúpežne prepadol banku, aj napriek tejto skutočnosti bol tento svedok označený prvostupňovým súdom za dôveryhodného. Na podklade aj tohto svedka som bol uznaný vinným a bol mi uložený trest 22 rokov odňatia slobody.

Poukazujem na to, že som bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vydierania v bode č.2 obžaloby na podklade výpovede jediného svedka a to poškodenej [REDAKOVANÉ]. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] bola jediný priamy svedok tohto trestného činu, avšak táto svedkyňa ma na mieste činu vôbec nevidela, čo sama vo výpovedi potvrdila, nevedela opísať auto, z ktorého som mal údajne na ňu kričať a taktiež nevedela opísať osobu, ktorá mala na ňu kričať.

Za veľmi závažnú považujem tú skutočnosť, že pri vyhodnocovaní tohto dôkazu a svedeckej výpovede svedkyne ktorá ma pri údajnom mojom skutku ani nevidela údajne len počula môj hlas, nebola vykonaná v zmysle § 160 Trestného poriadku hlasová skúška a hlasová vzorka, na základe ktorej by bolo potrebné identifikovať hlas obvineného.

Som presvedčený o tom, že nevykonanie tak zásadného dôkazu a preverenia pravdivosti resp. objektívnosti tvrdenia jedinej svedkyne ktorá ma pri údajnom mojom skutku (ako sama potvrdila) ani nevidela len sa „domnievala“ že by mohlo ísť o môj hlas, a na základe tejto jej „domnienky“ som bol odsúdený na 22 rokov odňatia slobody, bola evidentným prípadom porušenia môjho práva na spravodlivé súdne konanie, najmä čl.47 ods. 3, teda ústavného princípu rovného postavenia účastníkov súdneho konania, zásady „rovnosti zbraní“ a zásady „kontradiktórnosti konania.“

Dôveryhodnosť výpovede kľúčovej a nepriamej svedkyne [REDAKOVANÉ] je značne rozporuplná a mala byť tiež dôvodom aby vzhľadom na jej závažný dopad na výsledok súdneho konania bol vykonaný aj dôkaz ktorý uvádzam (hlasová skúška), prípadne aj vyšetrenie duševného stavu svedkyne znalcom v zmysle § 150 Trestného poriadku,

teda ak sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať. Tieto skutočnosti totiž z jej výpovede evidentne vyplynuli.

Svedkyňa [REDACTED] pred prvostupňovým súdom uviedla, že na návštevu svojho syna [REDACTED] išla v utorok, niekedy v mesiaci február 2011 a to cestovala spolu s manželom a obhajcom [REDACTED] [REDACTED]. Svedok [REDACTED], ktorý je manželom pani [REDACTED], pred prvostupňovým súdom uviedol, že keď chodili na návštevu za svojim synom na navštívenku obhajca [REDACTED] [REDACTED] s nimi necestoval, chodili výlučne sami s manželkou. Dopytom na ústav ÚVTOS a ÚVV Ilava dňa 14. 10. 2015 mi bolo oznámené, že v mesiacoch február a marec 2011, kedy mal mať [REDACTED] návštevu v uvedenom ústave, nebol utorok vyhradený pre návštevy rodinných príslušníkov obvinených a tieto návštevy boli realizované v dňoch stredu a v piatok v týždni. Z týchto skutočností mal súd logicky odvodiť že svedkovia nehovoria pravdu a ich výpovede sú rozporuplné a účelové.».

Vo vzťahu k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 4 písm. b) Trestného zákona sťažovateľ namieta nevykonanie dôkazov (najmä záznamov získaných z odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky v období od 30. novembra 2009 do 16. februára 2010), ktoré by preukázali jeho nevinu. V konkrétnostiach sťažovateľ uvádza, že „[p]redmetné nahrávky odpočúvaní a záznamy telekomunikačnej prevádzky boli zaobstarané ako dôkazy v inej trestnej veci vedenej na ŠTS Pezinok pod sp. zn. PK-IT/26/2011 ([REDACTED] [REDACTED]) vyšetrowanie ktorej bolo pridelené pplk. [REDACTED], teda rovnakému vyšetrowateľovi ako moja trestná vec. Teda je zrejmé, že tento sa s mnou dožadovanými nahrávkami mohol oboznámiť v súvislosti s vyšetrowaním inej trestnej veci a nakoľko bolo a aj je z predmetných nahrávok zrejmé, že by mohli byť ako dôkazy použité v môj prospech, vyšetrowateľ ich cielene a účelovo nezaradil medzi dôkazy a to ty napriek tomu, že som ich vykonanie navrhoval.

Listom zo dňa 25. 07. 2016 som sa prostredníctvom svojho obhajcu [REDACTED] [REDACTED] obrátil na riaditeľa Národnej protizločineckej jednotky - [REDACTED] so žiadosťou o sprístupnenie uvedených nahrávok a záznamov telekomunikačnej prevádzky. Táto žiadosť bola na vybavenie pridelená [REDACTED] [REDACTED].

teda vyšetrovateľovi, ktorý predmetné nahrávky už od začiatku môjho trestného konania utajoval. V odpovedi zo dňa 05. 08. 2016 na moju žiadosť uviedol, že všetky záznamy telekomunikačnej prevádzky, ktoré sa mali použiť ako dôkaz, boli založené do vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-25/BOK-CA-2010 spolu s ich doslovným prepisom, tento spis bol s návrhom na podanie obžaloby zaslaný Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR. A po podaní obžaloby je vyšetrovací spis súčasťou konania na ŠTS Pezinok pod sp. zn. 1T/26/2011, odkiaľ nebol doručovaný na NAKA Prezídia PZ.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku odmietol na hlavnom pojednávaní dňa 18.02.2014 vykonať nasledovné dôkazy ktoré navrhovala moja obhajoba ku skutku č.3 v zmysle § 269 Tr. poriadku:

- Výpoveď utajeného svedka zv. IV., zo dňa 14.04.2011
- Výpovede svedka [REDAKOVANÉ], zv. III. čl. 871-875 zo dňa 16.02.2010, z čl. 876 879 z 31.08.2010 zo zv. XXXV. Z čl. 11080-11115
- Výpovede [REDAKOVANÉ], zv. III. č.1 961-965, zv. XXXV. Č.1 11116-11127
- Výpovede [REDAKOVANÉ], zv. III. č.1 891-895 zo 16.02.2010, č.1 896-902 zo 17.08.2010, č.1 903-918 z 27.10.2010
- List obhajcu [REDAKOVANÉ], zv. III. z 1.10.2010
- List [REDAKOVANÉ] zo 17.08.2011
- Zápisnicu z verejného zasadnutia z 18.08.2011
- Výpoveď [REDAKOVANÉ] z 26.08.2009, zv. IV., č.1, 1207-1447.“.

Sťažovateľ v závere sťažnosti namieta aj nezákonné zloženie senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho o podanom dovolaní. K tomu uvádza, že podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2017 [REDAKOVANÉ] nebola zapísaná ako stály člen ani ako náhradný člen senátu 1 TdoV, ktorý rozhodoval o predmetnom dovolaní. [REDAKOVANÉ] bola podľa uvedeného rozvrhu práce predsedníčkou senátu 3 T, ktorý o predmetnom dovolaní nerozhodoval.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 18/2013 z 10. apríla 2014 bolo porušené jeho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa

čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a základné právo nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, aby napadnuté rozhodnutie špecializovaného trestného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, aby sťažovateľa prepustil z výkonu trestu odňatia slobody ihneď na slobodu, aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 € a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške 3 000 €.

Návrh na priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil tým, že napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu bola jemu aj jeho príbuzným spôsobená materiálna, ale aj imateriálna ujma.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu príloh predložených sťažovateľom zistil, že napadnuté rozhodnutie špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1 T 18/2013-3015 bolo vydané 10. apríla 2014. Proti napadnutému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ odvolanie aj dovolanie. O odvolaní bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 8/2014 z 23. októbra 2014. O dovolaní bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 3/2016 z 8. novembra 2017. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 28. februára 2018, teda v dvojmesačnej lehote počítanej od dátumu, keď mu bolo doručené rozhodnutie o dovolaní. Rozhodnutie o odvolaní ani rozhodnutie o dovolaní však petitom sťažnosti nenapáda.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať *ex officio*. Na taký postup slúži inštitút obligatórneho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Z publikovanej judikatúry taktiež jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Keďže ústavná sťažnosť smeruje len proti napadnutému prvostupňovému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 18/2013 z 10. apríla 2014, pričom z priebehu konania o riadnom a mimoriadnom opravnom prostriedku možno odvodiť záver, že dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu už dávno uplynula, a keďže ústavný súd je zároveň viazaný návrhom na začatie

konania, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie, návrh na prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia, návrh na priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018